

ΡΟΜΙΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουδα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρds έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτ'ό φράγκα εί ναι μόνο.
Για τὰ ξένα όμως μέρη—δ έκα φράγκα και 'στ'ό χέρι.

'Οκτώ μηνός Φλεβάρη
και μπάμ και μπούμ και βάρεϊ.

'Επτακόσα κι' όγδόντα κι' όκτώ,
Καρναβάλι πηδ' τραντακτό.

Μαυροκορδίτης.

'Ο πόνος ποῦ μάς καίει,
τό δάκρυ μας ποῦ ρέει
σμίγουν με τή λατρεία,
ποῦ ή ψυχή μας πνέει
για τών προγόνων σου τήν ένδοξ' ιστορίαν,
και σαν λουλούδια οὔρανία,
σαν φωτερὰ στεφάνια
σου ραίνουνε τό μνήμα.
Μιά δόξα περασμένη
με τ'όνομά σου μένει
νικήτρια μες 'στοῦ καιροῦ τό κύμα.

Γύρω σου φτερουγίζουν,
γύρω σου λαμπυρίζουν
τόσαις άθάναταις μορφαίς,
και μέσα μας 'ξυπνοῦνε,
βαθειά μάς συγκινοῦνε
τόσαις τοῦ Γένους μας εύχαίς κρυφαίς.

Πῦρε τό τιμημένο σου κι' εύγενικό κεφάλι
σε τρόπαια προγονικά.
'Επὶ προσκεφάλι τῆς τιμῆς κοιμοῦ κοιμοῦ γλυκά,
ποῦ εύγνώμον' ή πατρίδα σου με πόνο θά σοῦ βάλῃ.

Ἀριστομένης Προβελέγγιος.

Καρνάβαλος ό προσφιλής
'στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς.

Ὁ Καρνάβαλος ό μέγας μοναχός του περπατεῖ,
δέν εύρίσκει μήτ' έξεδραις, μήτε σάκκους κομφετί.

Ψάχνοντας άπάνω κάτω
δέν ξανοίγει Κομητάτο,
δέν σκορπίζεται παρῶς,
δέν προβάλλει μασκαρῶς.

Και δέν έμειναν για γέλοια
παρὰ μόν' ό Φασουλῆς,
τῆς γκαμήλας τὰ κουρέλια,
κι' οἱ πατέρες τῆς Βουλῆς.

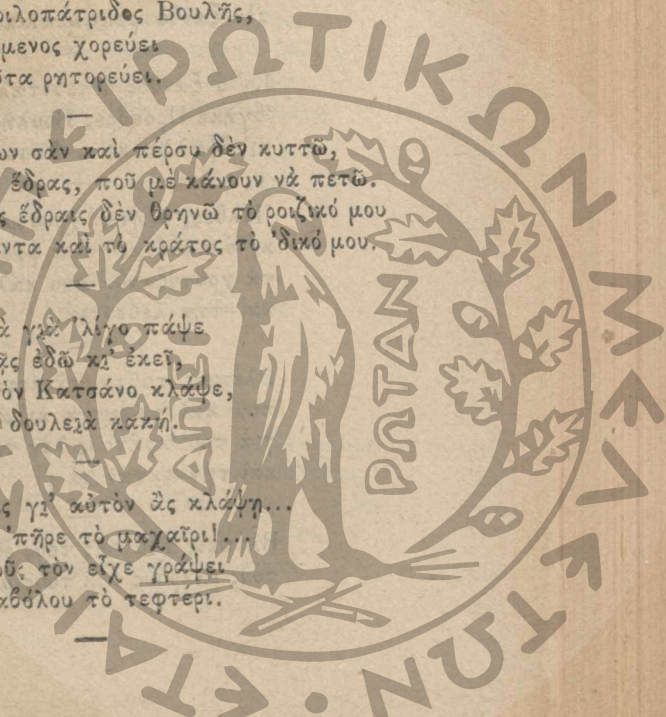
'Όπου πόρτα σταματᾷ
κι' έρκανο ξαναζήτᾷ,
πλήν από παντοῦ τόν διώχνουν
κι' άπ' έδῶ κι' εκεί τόν σπρώχνουν.

Ποῦ νά πάῃ, ποῦ νά πάῃ σκυθρωπός και κουρελῆς;
πάει μες 'στὰ θεωρεῖα φιλοπάτριδος Βουλῆς,
και χαρούμενος χορεύει
και τοιαῦτα ρητορεύει.

"Αν έξεδρας μασκαράδων σαν και πέρσι δέν κυττῶ,
βλέπω τῆς Βουλῆς τὰς έδρας, ποῦ με κάνουν νά πετῶ.
Κι' όσο μένουν τέτοιαις έδραις δέν θοηνώ τό ροικύ μου
κι' έδραιόνεται για πάντα και τό κράτος τό δικό μου.

'Λευτερίχ για λίγο πάψε
νά κτυπᾷς έδῶ κι' εκεί,
κι' έλα τόν Κατσανό κλάψε,
πούπαθε δουλειά κακή.

Ὁ καθείς για αὐτόν ἔς κλάψῃ...
πῶς τόν πῆρε τό μαχαίρι...
ό παππούς τόν είχε γράψει
'στοῦ διαδόλου τό τεφτερί.

Ενθυμήθη τῆς ἡμέρας,
ποῦ τοῦ φέρθηκε σκληρά,
καὶ 'στ' Ἀγρίνι φανερά
μαύραις τούτῃσε παντιέρας.

Κι' εἶπε πρὸς τοὺς Φαινιαῖας
τῆς Κορδόνας τῆς φαγάνας.

Εἶναι μέγιστον συμφέρον ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας
κι' ὁ παράνομος Κατσάνος νὰ κοπῇ τῆς Τριγωνίας.
Πλὴν συμφέρει καὶ 'στὸ κόμμα τῶν ἀγρίων Φαινιαίων
ἀπολέσθαι τὸν Κατσάνον.

Δεῦτε κόψωμεν καὶ τούτου τὴν ἐχθίστην κεφαλὴν
καὶ κορέσωμεν μὲ σάρκας τὴν νηστεϊαν τὴν πολλήν.

Θόδωρος βουλευτοκτόνος
καὶ μπαμπούλας βουλευτῶν
τὴν Κυριακὴν ἀπόνως
τὸν ἀπέκοψε κι' αὐτόν.

Τί χαρμύσινος ἡμέρα !
τὸν ἐσφάζαν σὰν τραγί,
κι' ἐξημέρωσε Δευτέρα
καὶ δὲν ἔγινε σφαγή.

Κι' ἀνεπαύθησαν τὴν Τρίτην τῆς σανίδας οἱ σωτῆρες
νὰ χωνέψουν τὸν Κατσάνον ὅπως βόδες συριγκτήρες.

Κι' ἐξημέρωσε Τετάρτη,
κι' ἡ μερίς ἡ σαρκοβόρος
τοῦ δημίου Μποναπάρτη
ξεφωνίζει παραφύρας.

Κι' ἐγαλβάνιζε τὸ κράτος
ἐβδομάς κρεατινὴ,
κι' ἐσκουζε καθελὶ χορτάτος
ἀπὸ σὰρκα ἀνθρωπινή.

Κι' ἔλεγαν μικροὶ μεγάλοι :
θεὸς 'σχωρέσει τὸν Κατσάνο,
κι' ἐψηφίσανε τὸν Ράλλη,
τὸν ξανθὸν ρεπουμπλικάνο.

Κι' ὁ ξανθὸς ὁ σεβνταλῆς
ἔγῃκε Πρόεδρος Βουλῆς,
κι' ἔφαλλε κι' ὁ Φασουλῆς.

Ἦλθες, Μήτσο χρυσομάλλη,
κι' ὁ καθέννας τώρα ψάλλει
τὰ χρυσόξανθὰ σου κάλλη
καὶ τὴν λεβεντιά.

Βλέπεις τούτῃ τὰ κεφάλια,
ποῦ καὶ γρήγορα κι' ἀγάλια
γὰ τὸ κράτους λέν τὰ χάλια
καὶ τὴν καταντία ;

Βλέπεις τούτους τοὺς εὐλάλους,
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,

ποῦ μᾶς κάνουν Καρναβάλους
'στὸν ψευτοντουνιά ;

Βλέπεις γύρω λιμαδόρους
καὶ πολλοὺς καὶ διαφόρους
τῆς Βουλῆς πατριδεμπόρους ;
θέλουν κουδουνιά.

Γεῖα χαρά σου τὸ κουδοῦνι, ποῦ τὰ νεύρα δαμιονεῖ,
τὸ κουδοῦνι, ποῦ τοῦ κράτους τοὺς ἐλέγχους κουδοῦνι,
τὸ κουδοῦνι, ποῦ τὸ μένος κάθε Μιραμπώ κεντᾷ,
καὶ κανέναν δὲν τᾶκούει κι' ἂν βροντᾷ καὶ δὲν βροντᾷ.

Τὸ κουδοῦνι, ποῦ φρενιάζει μιὰ Βουλὴ γλωτσοκόπη,
τὸ κουδοῦνι τὸ μεγάλο καὶ τοῦ γένους τὴν καμπάνα,
τὴν καμπάνα, ποῦ σημαίνει τὴν μεγάλη λειτουργία,
τὴν καμπάνα, ποῦ σημαίνει μιὰ Λαμπρὴ καὶ 'στὸν μῦθον.

Τὴν καμπάνα, ποῦ σηκώνει
τὸν Ἰλλυριόν, τὸν Θρᾷκα,
καὶ φλογίζει καὶ φουσκώνει
καθεμιὰ φουφοῦ λὰ βράκα.

Τὴν καμπάνα, ποῦ μᾶς δίνει τὰ περὰ τῆς περὶ
τὴν καμπάνα, ποῦ πολεμοὺς μᾶς ἐσήμανε μιὰ μέρα,
κι' ἐσηκώθη 'στὸ ποδάρι κάθε καπετὰν Ἀρκούδας
καὶ μακρὺς ζουρλομανθῶνας ἦτο μόνη μας παντιέρα.

Κι' ἡ μεγάλη Ἀλευτεριά
μὲ παλῶν δαφνῶν κλαριά
ξεπετόχθηκε σὰν σπῖθα σκεπασμένη μὲς 'στὴ σκάκη
κι' ἔτσι 'έγῃκε τοῦ θυμοῦ μας καὶ τῶν ποδαριῶν μας τὰ.

Γεῖα χαρά μας τὸ κουδοῦνι, ποῦ μὲ κουδουνίσματα
στέλλει 'στὴ Μακεδονίᾳ γελαῖς καὶ χαϊρετίσματα,
τὸ κουδοῦνι, ποῦ μᾶς φέρνει μὲ σταυραετοὺς ἄλλοι,
κι' ἔπρεπε πολλὰ κεφάλια νὰ χῇ σπάσει πρὸ πολλοῦ.

Εὐγε σου, κωδωνοκρούστη, βάστα πρᾶμμα γαραντιό,
κι' ἂν ἰδῇς πὼς ὀλοένα
κουδουνίζεις 'στὰ χαμένα,
μὴν ξεχάσης νὰ μᾶς κόνις τὸν Ὁρλάνδο τὸν φουρτῶ.

Εὐγε σου, χρυσὸ μαλλί, κάθε στρουγγα σὲ συγχάρι,
κι' ὁ σφριγὼν ὁ Τσαρλαμπᾶς εὐλαβῶς σοῦ τὸ προσφέρει,
καὶ φωνάζει : Ράλλη, πάρτο,
κι' ὅλο κτύπα το καὶ βάρτο,
ποῦ γὰρ τοῦτο μοῦ 'βαστοῦσε κι' ὁ Τραυλὸς μεγάλη κατὰ
καὶ μ' ἐπότισαν φαριμάκια.

Τώρα πλέον, ποῦ γλυτόνω τῆς κουδούνας τὴν ἀντάρα,
τώρα ποῦ γὰρ Προεδρεῖαις δὲν μὲ μέλει μιὰ πεντάρα,
τώρα σκουζετε κι' ἐδῶ καὶ 'στὰ πέρατα τοῦ κόσμου
πὼς ὁ κύριος Τραυλὸς εἶναι γεροντότερός μου.

Τριγύρισε τὸν Ράλλη κοπάδι σεβαστό,
τοῦδῶσαν τὸ κουδοῦνι, τοὺς εἶπ' εὐχαριστώ.
Τοὺς ἔβγαλε καὶ λόγο μὲ λόγια στρουγγυλά,
εἶπε καὶ 'στὸν παππούλη, τὸν σύμμαχο ξυλὰ :

καὶ μ' ἓνα νέο ταμπουρά
παίξε τὸν Καρναίκο.

Ἔβγα, μωρὲ Καρναβάλε, βαρβάτος κι' εὐσταλῆς,
τώρα ποῦ νὸς Πρόεδρος ἔγῃκε τῆς Βουλῆς,
καὶ νέα μορμολύκεια τρομακτικῶν πολέμων
τρομάζουν τὴν Ἀνατολήν, τὸν Σκάρδον καὶ τὸν Αἴμον.

Ἔβγα καὶ πάλι νὰ γενῇς τῆς δόξης μας ντελάλης,
μουστάκια τοῦ Μουστακλή 'στὸ μούτρο σου νὰ βάλῃς,
τοῦ Μήτσου τὴν ρεπουμπλικὰ, γεροῦ κωδωνοκράτη,
τὴν ρεδιγκότα τοῦ Ναπτοῦ, τὴν γόθα τοῦ Κορριάτη.

Ἔβγα καὶ σκόρπα κομφοτὶ μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι,
πᾶρε καὶ δικόπο σπαθὶ καὶ δικόπο μαχαίρι
νὰ κατασφάξῃς ἀγρίος σὰν κάποιους Κολονέλους
κοτόπουλα καὶ διάνους,
νὰ πᾶς καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ νὰ κόψῃς Βενιζέλους
καὶ τλήμονας Κατσάνους.

Στρώσου 'στὰ θεωρεῖα τῆς με νεαγιλὲ μαρκουῦτσι
νὰ 'δῃς καὶ τὸν Κολλιάτσο τῆς, νὰ 'δῃς καὶ τὸν Καλούτση,
νὰ τραγουδήσῃς Ἀλευτερίας 'στ' αὐτὰ τοῦ κάθε σκλάβου,
νὰ 'δῃς πὼς τρᾶνε κόρνακες, πὼς τρᾶνε πελεκάνοι,
νὰ 'δῃς καὶ τὸν Ροδόπουλο, τὸν Βουλευτὴ Τυρνάβου,
ποῦ τὴν ἐγλύτωσε φτηνὰ καὶ τὸ σταυρὸ τοῦ κάνει.

Ὁ Φασουλῆς ὁ Φαφλατάς
πρὸς τοὺς κυρεῖους Βουλευτάς.

Τὴν καμπάνα ἡ μάνναις σας, ὅρε χαντακωμένοι,
ποῦ μᾶς ἐχαντακώσατε, μᾶς 'κάνατε φαρίναις,
καὶ δὲν σᾶς ἡσυχάζουνε σὰν εἴθετε λυσσασμένοι
μὲ καμπάναις Ρούσσαικαι, μὴτε τρομπομαρίναις ;

Τὰ τῶν ρητῶν σου ταῦτ'α δὲν φθάνουν, δόλια μάννα,
ποῦ κι' οἱ κλῶσε ντὲ κορνεβίλλ, μὴτε καμμιὰ καμπάνα.
Τὰ αὐτῶν δὲν εἶναι τίποτα, ποῦ νὰ τοὺς ἡσυχάζῃ,
καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς Βουλῆς συχνόβροντ'α γὰρ χάζι.

Μωρὲ Καρναβάλε, μιὰ βόλτα μὲ τὸ ντέφι
ποῦ κι' οἱ πιτέρες μας ἦλθαν 'στὸ πρῶτο κέφι.
Τρέχα καὶ πάλι, μασκαρά,
μὲ διακονιάρη δίσκο,

Κλάψετε, μάνναις δύστυχαις καὶ δύστυχα παιδιὰ,
κι' ἐφέτος κατακέφαλα θὰ φάτε σανιδιά.
Ὁ Θεοδωρὴς ἀγρίεψε καὶ μὲ ψυχῆς βραχυμὸ
σ' ἐκείνον τὸν καινούριον τοῦ Προϋπολογισμοῦ
κόβει κοντύλια περισσὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα,
κι' ἐφέτος θ' ἀποκρέψετε μόνο μὲ φασουλάδα.

Ἐφέτος ἀναπαραδιδά
κι' ἀντίο 'στὰ ρουσφέτια,
καὶ δὲν θὰ φάμε, βρέ παιδιὰ,
'στὰ πέντε Βιλαέτια.

Στῆς 'φτειναῖς Ἀπόκρηαις μᾶς ἔκανε χαλάστρα
γρηά καρυδομάγουλη κι' ἀμυδαλογελάστρα.

Κατηγοροῦν τὸν Θεοδωρὴ πῶς κἀν' οἰκονομίαις
μέσα σὲ τόσων νηστικῶν μεγάλαις βουλιμίαις.

Κατηγοροῦν τὴν Κορδοנוῦ καὶ τὴν φωνάζουν γραία,
ποῦ βγάζει σχέδια παλῆα σὰν τὴν Καπνικαρεά
καὶ τῶν φαγάδων τὴν οὐρὰ κονταίνει τὴν μακραιά.

Ἐλα, μωρὲ Καρνάβαλε, τὴν γλῶσσα μας νὰ λύσῃς
καὶ 'στὴ μεγάλη φτώχεια μας νὰ μᾶς καρναβαλίσῃς.
Γλέντα κι' ἐμὲ καὶ τὸν λαό, τὸν χάχα, τὸν μαγκούφι,
ποῦ τὸν πετοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν νάναι κλωτσοσκουφι,
ποῦ θὰ γενῇ γουναρικὸ τὸ παληοτόμαρό του,
κι' ἴσως θὰ βλέπῃ τὸ ψωμὶ μονάχα στόνειρό του.

Σὺ θρέψε τὸ Ρωμαῖκο καὶ κἀνε το μανάρι,
βάστα καὶ τὸν Κορδόναιο, βάστα καὶ τὴν Ἑλῆα,
καὶ κρέμασε μὲ φρόνημα σὲ κύκλινο ζωνάρι
τοῦ Γρηγορίου τὸ σκοινί, τοῦ Ρήγα τὴ θηλειά.

Τώρα ποῦ διεκήρυξε κι' ὁ Δάνεφ τῶν Βουλγάρων
πῶς σήμερ' ἄρον ἄρον
θὰ κλείσουνε τῆς Βουλγαρίας τὰ τόσα Κομητάτα,
πρέπει 'στὸ πείσμα των γιὰ σὲ νὰ γίνῃ Κομητάτο,
καὶ Πιερότων παρδαλῶν τρανὰ καπετανάτα
σὲ Βουκεφάλων πισινοὺς νὰ τρέχουν ἀποκάτω.

Σφύριξε, Καρνάβαλέ μου,
'στὰ μεγάλα μας ταῦτιά,
καὶ δεινοῦ χαρτοπολέμου
ζαναδῶσε μας φωτιά.

Νὰ λυσσάζουν πατριώταις
καὶ τσαλιάδες μας γενναῖοι,
νὰ ζυπνήσουν Πειραιώταις,
νὰ ζυπνήσουν Ἀθηναῖοι.

Στὴ 'δική σου τὴν παντιέρα
κάθε πόθο μας νὰ 'δροῦμε,
κι' ὅποιος ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
Βούλγαρο νὰ τὸν θερροῦμε,
καὶ γιὰ Βούλγαρο προδότη νὰ τὸν πιάνωμε 'στὸ δρόμο
κι' ἀπ' ταῦτι 'στὸν Ἀστυνόμο.

Πάλι πόλεμο τραγοῦδα,
ποῦ ν' ἀνατριχιάσῃ ἡ πέτσα

κάθε καπετὰν Ἀρκούδα
καὶ Γιαχνῆ καὶ Κοκορέτσα.

Ἐρι πάλι Καρνάβαλια,
δός μας κομφετὶ τσουβάλια,
κι' ὅπως πᾶμ' ἐμεῖς τὰ βρόδια
κλέη θάλλουνε κλεινά,
ποῦ θὰ σκούζουμε ξανά:
'μπρὸς ψυχὴ καὶ πίσω πόδια.

Ὁ Καρνάβαλος μιλεῖ
μέσ' στοῦ Κράτους τῇ Βουλῇ.

Εἰς τὸ χρονιασμα καὶ πάλι
γοργοπερασ' ἀπ' ἐδῶ,
ἀπ' τὴ Χάδρα τὴ μεγάλη
τὸ Ρωμαῖκο νὰ 'δῶ.

Κι' ἀντὶ νάβρω νέα φῶτα
καὶ λεφτὰ καὶ προκοπή,
'βρῆκα μοῦτρα σὰν καὶ πρῶτα,
ποῦ δὲν ἔχουνε 'ντροπή.

Ἐβρῆκα σκόρπια νόμων φύλλα,
γλώσσαίς σὰν τῆς περσυναῖς,
'κῦτταξα καὶ κᾶτι ξύλα
νὰ τὰ στήνουν μὲ φωναῖς.

Κι' ἔρχισε κι' ὁ νοῦς μου τότε κι' ἡ ψυχὴ μου νὰ ποῖ
καὶ σκιρτῶν κι' ἀκτινοβόλος
εἶπα πῶς ἀναμφιβόλως
τὴν Ἐξέδρα τὴν 'δική μου θὰ στηλώσουνε μ' αὐτά.

Ὅμως μοῦπαν: μὴν πετᾶς
καὶ μὴ χαιρῇς, Ἀρλεκίνε,
καὶ τὰ ξύλα ποῦ κυττᾶς
γιὰ τὰ μοῦτρα σου δὲν εἶναι.

Εἰς αὐτὰ δὲν θ' ἀντηχήσουν μασκαράδων καγχαμοὶ,
τάστησαν γιὰ νὰ μὴν πέσουν καταρρέοντες θεσμοί.

Ἐβρῆκα κόσμο νὰ τσακῶνῃ
σὰν καὶ πρὶν τὴν Ἀλεποῦ,
'δῶκα 'βρῆκα καὶ τὴν σκόνῃ
καὶ πρὶν νὸν Παπποῦ.

Ἰδὶα 'βρῆκα καὶ ἑκάστη ζῶντα,
πρὶν κομφοῦ τὸν Σκαρπινά,
καὶ τὸν φίλο τοῦ Ζαήρη
μὲ μουστάκια πρὶν τρανὰ.

Εἰς τὸ χρονιασμα καὶ πάλι
γοργοπερασ' ἀπ' ἐδῶ,
ἀπ' τὴ Χάδρα τὴ μεγάλη
τὸ Ρωμαῖκο νὰ 'δῶ.

Κι' ἀπὸ τὰνθη τὰ σπαρμένα 'πῆρα μόνο παπαρούνας
κι' ἔτριψα πολλῶν ρητόρων τῆς ἀδιάντροπαις μουτσούναις.